

var kommet en ny Biskop til Viborg. Det er imidlertid langt fra Tilfældet, thi allerede i Aaret 1915—16 blev der af Synet gjort store Udsættelser overfor Viborg Bispegaard. Paa Grund af de høje Priser mente man at kunne udsætte dette Byggeforetagende. Østre Længe, som var den mest brøstfældige, blev da afstivet, men endnu medens Biskop Poulsen levede, kom der stadig Indstillinger om at restaurere Bispegaarden grundigt, da den trængte haardt dertil — hvad den ogsaa gør. Der er til midlertidig Afhjælpning af de værste Mangler anvendt, saa vidt jeg husker, 11 000—12 000 Kr., og der var en Plan om én Restauration af Bispegaarden, som skulde koste 91 000 Kr. Beløbet er imidlertid nu reduceret til 64 000 Kr., og Planen er nu lagt saaledes, at man saa vidt muligt kan undgaa at ændre ved de midlertidige Foranstaltninger, som det har været nødvendigt at træffe. Forholdene paa Bispegaarden er saadanne, at det er ganske nødvendigt at foretage denne Restauration, og det er netop under Tryk af denne Nødvendighed, at jeg i sidste Øjeblik fik indført Forslaget paa Finansloven, saa jeg maa meget henstille til det høje Ting og til det kommende Finansudvalg at bevilge de her foreslaede Penge.

Det ærede Medlem Hr. Anders Lebeck har anket over, at Forpagterne af Præstegaardene i de sønderjydske Landsdele er daarlignere stillet end Domæneforpagterne dernede. Det kan det ærede Medlem maaske have Ret i; men Spørgsmaalet er jo for øvrigt ikke det, men mere det, om de er uretfærdigt behandlet, og det tror jeg ikke kan siges. Kirkeministeriet har sagt til Kirkelcollegierne i de sønderjydske Landsdele, at de tidligere Kontrakter maatte anses for at være forbrudt paa Grund af bristede Forudsætninger. Det er klart, at en Forudsætning som f. Eks. den, at Marken er 89 Ø. værd, er fuldstændig bristet, og adskillige andre Forudsætninger er i Virkeligheden ogsaa bristet, ved at man er kommet ind under et andet Land, under helt andre Forhold. Kirkelcollegierne maatte paa Grund af disse Omstændigheder have Ret til at opsige Forpagtningskontrakterne. Men Kirkeministeriet henstillede, at man saa vidt muligt fornyede Kontrakterne med de hidtilværende Forpagtere og gjorde det paa rimelige Vilkaar og saa vidt muligt kun for et Tidsrum af to Aar, idet der her i Rigsdagen har været ytre Ønske om at komme til en Lovgivning vedrørende Præstegaardsjorderne i Sønderjylland. Paa Grundlag af denne Henstilling fra Kirkeministeriet blev der sluttet nye

Kontrakter saa godt som overalt og vistnok ogsaa i de allerfleste Tilfælde paa et rimeligt Grundlag; men skjules kan det ikke, at der er nogle Tilfælde, hvor Grundlaget blev mindre rimeligt, og at der derfor ogsaa er nogen begrundet Mistornøjelse til Stede. Nu har Forpagterforeningen dernede — de har en Forpagterforening i Sønderjylland — haft et Møde i Tinglev for nylig, hvor de har vedtaget en Resolution om, at de ønskede en Forhandling om Sagen. Jeg for mit Vedkommende er villig til at tage Del i denne Forhandling og søge Udveje til at faa Forholdet ordnet paa tilfredsstillende Maade saavel for Kirkerepresentationerne som for Forpagterne; det er klart nok, at Kirkerepresentationerne er stærkt interesserede i at faa en rimelig Forpagtningsafgift af Præstegaardsjorderne.

De ærede Medlemmer Hr. H. P. Hansen (Sorø Amt) og Hr. S. C. Nørgaard har omtalt, at Kirkeskatten har været stærkt stigende, og det er jo rigtigt, idet den er steget til 4 Mill. Kr. Men der er ikke nogen Grund til at undre sig over det, naar man har i Erindring, at Rigsdagen i Fjor vedtog en Lov om yderligere Befordringsudgifter, om Godtgørelse for Konfirmandstuer m. v.; og den stemte alle for. Denne Lov har medført betydelig forøgede Udgifter, vel netop op imod den Million Kroner, hvormed Kirkeskatten er steget. Naar det førstnævnte ærede Medlem ogsaa ankede over, at Skatten var steget stærkere i nogle Kommuner end i andre, ligger det simpelt hen i, at Skatten paalignes efter Reglerne for Statens Formue- og Indtægtsskat, og Indtægterne saavel som Formuerne er jo forskellige i de forskellige Kommuner.

Endelig er der anket over, at Præstegaardsjorderne ikke blev udstykket stærkt nok. Det ærede Medlem Hr. Mads Larsen mente, at man skulde udstykke til Bunds, navnlig i saadanne Tilfælde, hvor Præsten ikke ønskede at drive Avlsbrug eller slet ikke egnede sig dertil. Men det er ikke det, Loven bestemmer; Loven af 4. Oktober 1919 taler ikke om Tilfælde, hvor Præsterne ikke særlig egner sig til at drive Avlsbrug eller ikke har Lyst dertil. Den giver Bestemmelser gaaende ud paa, at naar Præstegaardsjorden bliver forpagtningsledig, eller Præsten ikke selv vil drive Jorden, eller Præsten bliver forflyttet, hvor han selv har drevet den, kort sagt, naar Præstegaardsjorden af en eller anden Grund bliver ledig, skal den udstykkes, og saa hedder det, at hvor Menighedsraadene ønsker, at der skal blive 7 ha middelgod Jord tilbage, og denne har en god Beliggenhed for Præstegaarden,